χειριστὴς καὶ ὁ διανομεὺς αὐτῆς τῆς ἐφημερίδος! Φυτοζωοῦσε λοιπόν, χωρὶς ἐλπίδες νὰ καλυτερέψῃ τὴ θέσι του, ὥς τὴ μέρα ποὺ γνώρισε κάποιο φαρμακοποιό, τὸν Μπράντρετ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνακαλύψει κάτι χάπια κι' ὁ ὁποῖος ἀργότερα ἔγινε πολυεκατομμυριοῦχος. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ φαρμακοποιὸς ἀντελήφθη τι μενάλη σημασία ἔχει ἡ διαφήμιση κι' ἔκανε τὴν ἐξῆς συμφωνία μὲ τὸν Μπέννετ. Κάθε ἑβδομάδα θὰ τοῦ ἔδινε ἕνα ὡρισμένο ποσὸ κι' ἐκεῖνος σὲ κάθε φύλλο τῆς ἐφημερίδος του θὰ τοῦ δημοσίευε μιὰ μεγάλη ρεκλάμα γιὰ τὰ θαυματουργὰ χάπια του. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ὁ Μπέννετ ἐξασφάλισε ἕνα σταθερὸ ἔσοδο καὶ σιγὰ-σιγὰ μπόρεσε νὰ μεγαλώσῃ καὶ νὰ ὀργανώσῃ καλύτερα τὸν «Κήρυκα τῆς Νέας Ὑόρκης». Κατόπιν δὲ ὅταν ἡ ἐφημερίδα του ἔγινε ἕνας μεγάλος ἐκδοτικὸς ὀργανισμός, ὁ Μπέννετ ἐδόδευε χιλιάδες δολλάρια γιὰ μιὰ πολύκροτη εἴδησι. Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1869, ὅλος ὁ κόσμος μιλοῦσε γιὰ τὸν ἐξερευνητὴ Λίβινγκστον, ὁ ὁποῖος εἶχε χαθῆ στὴν Ἀφρική. Ὁ Τζαίημς Γκόρντον Μπέννετ, ὁ ὁποῖος βρισκόταν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ στὸ Παρίσι, κάλεσε ἀμέσως κοντά του ἕναν ἀνταποκριτὴ τῆς ἐφημερίδος του, ποὺ ἔμενε στὴ Μαδρίτη καὶ τοῦ εἶπε :

—Θὰ πᾶτε, μ' ἔξοδα τῆς ἐφημερίδος στὴν Ἀφρικὴ γιὰ νὰ βρῆτε τὸν ἐξερευνητὴ Λίβινγκστον. Πρέπει νὰ τὸν βρῆτε ζωντανὸ ἢ νεκρὸ καὶ νὰ στείλετε στὴν ἐφημερίδα ἀκριβεῖς καὶ λεπτομερεῖς εἰδήσεις γιὰ τὴ ζωή του ἢ τὸ θάνατό του. Ὅσο γιὰ τὰ ἔξοδα, θὰ ἔχετε στὴ διάθεσί σας ὅσα θὰ σᾶς χρειασθοῦν!...

Ὁ ἀνταποκριτὴς στὴν ἀρχὴ δίστασε νὰ ριχτῆ σὲ μιὰ τέτοια περιπέτεια :

—Εἶμαι δημοσιογράφος! ἀπάντησε στὸν διευθυντή του. Δὲν μπορῶ νὰ γίνω ἐξερευνητής!

Μὰ στὸ τέλος δέχτηκε κι' ἔτσι, ὕστερ' ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες, βρῆκε τὸ Λίβινγκστον τὸ 1871 στὴ λίμνη Τανγκανίκα καὶ ἐξασφάλισε τὴ δημοσίευσι τοῦ «Ἡμερολογίου» του στὸν «Κήρυκα τῆς Νέας Ὑόρκης».

Ὁ τολμηρὸς αὐτὸς δημοσιογράφος ἦταν ὁ Ἑρρῖκος Στάνλεϋ, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν «ἐπιτυχία» αὐτή, ἀπέκτησε παγκόσμιο φήμη!

ΖΑΝ ΛΕΚΡΟΥΑ

ΦΤΕΡΑ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

ΣΟΦΑΛΟΓΙΑ

Τὸ νὰ ἀναφέρῃ κανεὶς τὶς κακὲς πράξεις τῶν ἄλλων γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὶς δικές του, εἶνε τὸ ἴδιο μὲ τὸ νὰ νίβεται μὲ λάσπη!

Βαλτοὺρ

* * *

Ποτὲ δὲν εἴμαστε τόσο εὐτυχισμένοι ἢ τόσο δυστυχισμένοι, ὅσο νομίζουμε.

Σμάϊλς

* * *

Ἡ κρίσεις μας ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸν χαρακτῆρα μας. Ἔτσι κάτι ποὺ σὲ ἄλλους φαίνεται τραγικό, σὲ μᾶς φαίνεται κωμικώτατο!

Μπαλζὰκ

* * *

Τὸ παιδὶ κυβερνᾶ τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία κυβερνᾶ τὸν ἄνδρα της, ὁ ὁποῖος κυβερνᾶ τὴν κοινωνία.

Ἱπολ. Ταὶν

* * *

Τὴν δύναμι τοῦ βλέμματος μόνον οἱ ἐρωτευμένοι, οἱ κλέφτες, οἱ διπλωμάτες καὶ οἱ κατάσκοποι τὴν ξέρουν.

Ἀντρὲ Τεριὲ

* * *

Καλύτερα νὰ φαίνεσαι καὶ ἀκόμα νὰ εἶσαι χονδροκέφαλος, παρὰ νὰ εἶσαι ἢ νὰ φαίνεσαι πονηρός

Λαβριγιὲρ

* * *

Ὁ σοφὸς ἄνθρωπος ξέρει ὅ,τι ξέρει!

Ἀραβικὴ παροιμία

* * *

Θαυμάζουμε τὴν ἱκανότητα, τὴν ἀνδρεία καὶ τὶς μεγάλες δοκιμασίες, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἔχουμε τὴν ὑπόληψι ποὺ ἔχουμε στὸ ΧΡΗΜΑ.

Αἰμ. Ζολᾶ

* * *

Ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος, προτιμᾶ νὰ ἀκούσῃ μιὰ συμβουλή, παρὰ ἕναν ἔπαινο!

* * *

Ὁ ἔρωτας εἶνε ἀπασχόλησι γιὰ τὸν ἄνεργο, διασκέδασις γιὰ τὸν πολεμιστὴ καὶ σκόπελος γιὰ τὸν μονάρχη!

Μέγας Ναπολέων

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΝΕΓΡΩΝ

(Ἀπὸ τὸ τελευταῖος ἐκδοθὲν βιβλίο τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Οὔτλ Γκόρτον, τὸ «Χιοῦμορ τῶν Νέγρων», μεταφέρουμε ἐδῶ τὰ πιὸ σπαρταριστὰ ἀνέκδοτα καὶ ἱστορίες τῆς κατατρεγμένης μαύρης αὐτῆς φυλῆς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν).

Ἡ σκηνὴ σ' ἕνα δικηγορικὸ γραφεῖο ἑνὸς Νέγρου, στὴν πόλι Ὄακλαντ :

—Καλημέρα, μίστερ Γκάλ, λέγει ὁ δικηγόρος σ' ἕνα Νέγρο χωρικό, ὁ ὁποῖος εἰσέρχεται στὸ γραφεῖο του. Ἔχω καιρὸ νὰ σὲ ἰδῶ. Πῶς ἀπὸ ἐδῶ ;

—Ἤθελα νὰ ἔχω τὴ γνώμη σας γιὰ ἕνα ζήτημα νομικῆς φύσεως, τοῦ λέγει ὁ Νέγρος χωρικός.

—Εἶμαι στὴ διάθεσί σας...

Ὁ πελάτης κάθεται σ' ἕνα κάθισμα.

—Ὁ γείτονάς μου Σμίθ, ἀρχίζει νὰ λέγῃ, δηλητηρίασε τὶς κότες μου, ποὺ εἶχαν πάει στὴν αὐλή του. Μπορῶ νὰ τοῦ ζητήσω ἀποζημίωσι γ' αὐτό ;

—Βεβαότατα... Δικαοῦσα ἀποζημιώσεως, ἀπαντᾶ ὁ δικηγόρος. Σοῦ προξένησε ἕνα ἀδίκημα, καταστρέφοντας τὴν ἰδιοκτησία σου.

—Εὐχαριστῶ !... Εὐχαριστῶ !...

Ὁ Νέγρος σηκώνεται ἀπὸ τὸ κάθισμά του καὶ ἑτοιμάζεται νὰ φύγῃ. Ἐξαφνα ὅμως, σὰν νὰ θυμήθηκε κάτι, κοντοστέκει καὶ προσθέτει :

—Ἄ ! γιὰ στάσου !... Σοῦ τὰ εἶπα ἀνάποδα... Ἐγὼ δηλητηρίασα τὶς κότες τοῦ γείτονά μου τοῦ Σμίθ, ποὺ εἶχαν μπῆ στὴν αὐλή μου...

—Ἄ ! ἔτσι εἶνε ; ἔκανε ὁ δικηγόρος. Τότε, φίλε μου, τὸ πρᾶγμα διαφέρει... Ὅπως βλέπεις καὶ σύ, ἔνοχος δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε, παρὰ ἐκεῖνος ποὺ ἄφησε τὶς κότες του καὶ μπῆκαν στὴν ἰδιοκτησία σου. Μὴ φοβᾶσαι, λοιπόν. Δὲν ἔχεις νὰ πάθῃς τίποτα !...

—Ἄ ! εὐχαριστῶ ! Εὐχαριστῶ !... λέγει χαρούμενος ὁ πελάτης, καὶ συγχρόνως βγάζει καὶ δίνει τοῦ δικηγόρου πέντε δολλάρια.

—Κάνετε λάθος, διαμαρτύρεται τότε ὁ δικηγόρος. Θὰ μοῦ δώσετε δέκα δολλάρια.

—Πῶς ! Μοῦ ζητᾶτε τὰ διπλάσια !... Πρὸ καιροῦ, γιὰ μιὰ ἄλλη συμβουλή, μοῦ ζητήσατε τὰ μισά.

—Τὸ ξέρω, τοῦ ἀπαντᾶ ὁ Νέγρος δικηγόρος. Μὰ τώρα, μίστερ Γκάλ, σοῦδωκα δυὸ συμβουλές !...

* * *

Μέχρι πρὸ εἰκοσαετίας, οἱ Νέγροι, σὲ μερικὲς Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς, εἶχαν δικά τους δικαστήρια, σχολεῖα καὶ ἐκκλησίες. Κάποτε, λοιπόν, συνέβη νὰ προσαχθῆ σ' ἕνα δικαστήριο Νέγρων ἕνας Νέγρος, κατηγορούμενος γιὰ τὸ φόνο ἑνὸς συμπατριώτου του καὶ τὴν κλοπὴ ἑνὸς μουλαριοῦ.

—Ὡραῖα !... εἶπε ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου, ἀφοῦ προηγουμένως ἄκουσε ὅλη τὴν ὑπόθεσι ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἴδιου τοῦ κατηγορουμένου. Τὰ γεγονότα, ὅπως μᾶς τὰ ἐκθέσατε, θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν ἀπὸ τὸ δικαστήριο. Θὰ σὲ δικάσουμε μὲ ἐπιείκεια καὶ δικαιοσύνη. Πάντως, ἂν σὲ κρεμάσουμε, αὐτὸ δὲν θὰ εἶνε λάθος δικό μας.

—Κύριε πρόεδρε !... Σᾶς ἱκετεύω !... τραύλισε ὁ κατηγορούμενος. Κάνετε ὅ,τι εἶνε δυνατόν. Ἐπαφίεμαι στὴν κρίσι σας...

—Ἀκριβῶς ! Κι' ἐμεῖς αὐτὸ θὰ προσπαθήσουμε νὰ γίνῃ, γιατί εἶσαι συμπατριώτης μας. Ἄκουσε, λοιπόν, κατηγορούμενε : Ὑπάρχουν δυὸ νόμοι, οἱ ὁποῖοι προβλέπουν ἀνάλογες ποινὲς στὴν ὑπόθεσι αὐτή. Ὁ νόμος τῆς Πολιτείας τοῦ Ἀρκανσὰς καὶ ὁ νόμος τῆς Πολιτείας τοῦ Τεξάς. Ὁ κατηγορούμενος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διαλέξῃ μὲ ποιὸν ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς νόμους θέλει νὰ δικασθῆ. Λοιπόν, κατηγορούμενε, πῶς θέλεις νὰ σὲ δικάσουμε ; Μὲ τὸ νόμο τοῦ Ἀρκανσὰς ἢ μὲ τὸ νόμο τοῦ Τεξάς ;

—Πιστεύω ὅτι θὰ ἦταν καλύτερο νὰ δικασθῶ μὲ τὸ νόμο τοῦ Ἀρκανσάς, ἀπαντᾶ ὁ κατηγορούμενος.

—Ὡραῖα !... Τότε θὰ σὲ ἀπαλλάξουμε γιὰ τὴν κλοπὴ τοῦ μουλαριοῦ.

—Εὐχαριστῶ, κύριε πρόεδρε !...

—...Καὶ θὰ σὲ κρεμάσουμε γιὰ τὸ φόνο τοῦ ἀνθρώπου.

—Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, κύριε πρόεδρε, τότε προτιμῶ νὰ δικασθῶ μὲ τὸ νόμο τοῦ Τεξάς.

—Ὡραῖα !... Τότε θὰ σὲ ἀπαλλάξουμε γιὰ τὸ φόνο τοῦ ἀνθρώπου...

—Ἔχετε μεγάλη καρδιά, κύριε πρόεδρε..

—...Καὶ θὰ σὲ κρεμάσουμε γιὰ τὴν κλοπὴ τοῦ μουλαριοῦ !...

Κόκκαλο ὁ κατηγορούμενος.